

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 14 de setembre de 2016

29. Apreneu de mi (cf. Mt 11,28-30)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Durant aquest Jubileu hem reflexionat diverses vegades sobre el fet que Jesús s'expressa amb una tendresa única, signe de la presència i de la bondat de Déu. Avui ens centrem en un passatge commovedor de l'Evangelí (cf. Mt 11,28-30), en el qual Jesús diu: «Veni a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. [...] Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs» (v. 28-29). La invitació del Senyor és sorprenent: crida a seguir-lo persones senzilles i cansades per una vida difícil, crida a seguir-lo persones que tenen tantes necessitats i els promet que en ell trobaran descans i alleujament. La invitació és feta de forma imperativa: «Veni a mi», «accepteu el meu jou», «feu-vos deixebles meus». Potser tots els líders del món podrien dir això! Mirem de captar el significat d'aquestes expressions.

El primer imperatiu és «Veni a mi». Adreçant-se a aquells que estan cansats i afeixugats, Jesús es presenta com el servent del Senyor descrit en el llibre del profeta Isaïes. Així ho diu el passatge d'Isaïes: «El Senyor Déu m'ha donat un parlar que convenç, perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats» (50,4). En aquests cansats de la vida, l'Evangelí hi posa sovint també els pobres (cf. Mt 11,5) i els petits (cf. Mt 18,6). Són aquells que no poden dependre dels recursos pobres, ni de les amistats importants. Ells només poden confiar en Déu. Conscients de la seva condició humil i miserable, saben que depenen de la misericòrdia del Senyor, i n'esperen l'únic ajut possible. En la invitació de Jesús troben finalment resposta a la seva espera: fent-se deixebles seus reben la promesa de trobar repòs per a tota la vida, una promesa que al final de l'Evangelí s'adreça a tothom: «Aneu doncs» —diu Jesús als Apòstols— «a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt 28,19). Acollint la invitació a celebrar aquest any de gràcia del Jubileu, per tot el món els pelegrins travessen la Porta de la Misericòrdia oberta a les catedrals, als santuaris, a tantes esglésies del món, als hospitals, a les presons. Per què travessen aquesta Porta de la Misericòrdia? Per trobar Jesús, per trobar l'amistat de Jesús, per trobar el repòs que només Jesús pot donar. Aquest camí expressa la conversió de tots aquells que es proposen seguir el camí de Jesús. I la conversió consisteix sempre en la descoberta de la misericòrdia del Senyor. És infinita i inesgotable: és gran la misericòrdia del Senyor! Travessant la Porta Santa, per tant, professem «que l'amor és present en el món i que aquest amor és més potent que qualsevol tipus de mal en el qual l'home, la humanitat, el món està involucrat» (Joan Pau II, Enc. *Dives in misericordia*, 7).

El segon imperatiu diu: «Accepteu el meu jou.» En el context de l'Aliança, la tradició bíblica fa servir la imatge del jou per mostrar la relació estreta que uneix el poble amb Déu i, per consegüent, la submissió a la seva voluntat expressada en la Llei. En la controvèrsia amb els escribes i els doctors de la Llei, Jesús proposa als seus deixebles el seu jou, en el qual es troba el compliment de la Llei. Els vol ensenyar que descobriran la voluntat de Déu mitjançant la seva persona: mitjançant Jesús, no mitjançant lleis i manaments freds que Jesús mateix rebutja. Només cal llegir el capítol 23 de Mateu! Ell

és en el centre de la seva relació amb Déu, és en el cor de les relacions entre els deixebles i s'erigeix com el centre de la vida de cadascú. Rebent el «jou de Jesús» cada deixeble entra així en comunió amb ell i esdevé partícip del misteri de la seva creu i del seu destí de salvació.

D'això es desprèn el tercer imperatiu: «Feu-vos deixebles meus.» Als seus deixebles Jesús els ofereix un camí de coneixement i d'imitació. Jesús no és un mestre que amb severitat imposa als altres uns pesos que ell no carrega: aquesta era l'acusació que feia als doctors de la llei. Ell s'adreça als humils, als petits, als pobres, als necessitats perquè ell mateix s'ha fet petit i humil. Comprèn els pobres i els qui pateixen perquè ell mateix és pobre i ple de dolor. Per salvar la humanitat Jesús no ha recorregut un camí fàcil; al contrari, el seu camí ha estat dolorós i difícil. Com ho recorda la Carta als Filipencs: «S'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu» (2,8). El jou que porten els pobres i els oprimits és el mateix jou que ell ha portat abans: per això és un jou lleuger. Ell es va carregar a les espatlles els dolors i els pecats de tota la humanitat. Per al deixeble, doncs, rebre el jou de Jesús significa rebre la seva revelació i acollir-la: en ell la misericòrdia de Déu s'ha fet càrrec de la pobresa dels homes, donant així a tots la possibilitat de la salvació. Però per què Jesús és capaç de dir aquestes coses? Perquè ell s'ha fet tot per a tots, proper de tots, dels més pobres! Era un pastor enmig de la gent, enmig dels pobres: treballava tot el dia amb ells. Jesús no era un príncep. És dolent per a l'Església quan els pastors actuen com prínceps, allunyats de la gent, allunyats dels més pobres: aquest no és l'esperit de Jesús. Aquests pastors, Jesús els renyava, i d'ells Jesús deia a la gent: «Feu el que ells diuen, però no el que fan.»

Estimats germans i germanes, també nosaltres tenim moments de cansament i de desil·lusió. Aleshores recordem aquestes paraules del Senyor, que ens consolen tant i que ens fan comprendre que estem posant les nostres forces al servei del bé. De fet, a vegades la raó del nostre cansament és haver posat la nostra esperança en coses que no són l'essencial, perquè ens hem allunyat del que val realment en la vida. El Senyor ens ensenya a no tenir por de seguir-lo, perquè l'esperança que posem en ell no es veurà decebuda. Per tant estem cridats a aprendre d'ell què significa viure de misericòrdia per a ser instruments de misericòrdia. Viure de misericòrdia per a ser instruments de misericòrdia: viure de misericòrdia i sentir que necessitem la misericòrdia de Jesús, i quan nosaltres ens sentim necessitats de perdó, de consol, aprenquem a ser misericordiosos amb els altres. Tenir fixada la mirada en el Fill de Déu ens fa comprendre quant de camí ens queda per recórrer encara; però al mateix temps ens infon la joia de saber que estem caminant amb ell i que mai no estem sols. Ànims, doncs, ànims! No ens deixem prendre la joia de ser deixebles del Senyor. «Però, Pare, jo sóc pecador, com ho puc fer?» «Deixa que el Senyor et miri, obre el teu cor, sent sobre teu la seva mirada, la seva misericòrdia, i el teu cor s'omplirà de joia, de la joia del perdó, si tu t'atances a demanar perdó.» No ens deixem prendre l'esperança de viure aquesta vida junt amb ell i amb la força del seu consol. Gràcies.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada